

med, at det var ham og Nanny, Beskrivelsen galdt, . . . Nanny, hvis nøgne Arme for ikke mange Uger siden havde været slynget om hans egen Hals! Med en Fornemmelse, som krøb der ham en Giftsnog ned ad Ryggen, læste han Beretningen tilende, og Indtrykket var saa stærkt, at han ikke kunde faa sig til at blive siddende i Kafeen, hvor Folk snakkede og larmede omkring ham, men søgte op paa sit Værelse.

Her gik han op og ned ad Gulvet og følte sig som En, der lykkelig er undsluppen en overhængende Fare. Det blev mørkt for hans Øjne, idet han tænkte paa, hvor nær han havde været ved at blive hængende i denne djævelske Kvindes Garn, og at det lige saa godt kunde være bleven ham, der havde maattet tjene som Offer for skandalgriske Journalisters Penne, dersom ikke — —.

Ja — dersom!

Han standsede. Det var, som om der ved dette Ord aabnedes en Skodde i hans Sjæls dybeste Mørke; og i det indstrømmende Lys jog halvglemte Billeder fra hans forgangne Liv ham skyggeagtig forbi. Han saae sig selv i hin Nat for længe siden, da han flyede bort fra Fru Engelhardts Seng, grebet af Væmmelse ved de Glæder, som Skøgerne skænker. Han mindedes en anden Gang endnu længere tilbage i Tiden, i hans Drengesaar, da han fristedes af den sortøjede Tiggertøs